

Mária Hamzová

MOTÝL

ODPLATA

ODPLATA

Copyright © Mária Hamzová 2018
Design © Motýľ design 2018
Cover photo © AS Inc / shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2018

ISBN: 978-80-8164-167-1

Mária Hamzová

ODPLATA

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

Držali sa za ruky a prechádzali mestom. Bol nádherný jesenný, ešte teplý deň. A on bol nevýslovne šťastný. Patril mu anjel, prekrásna žena, ktorú nesmierne miloval. Rovno na ulici si ju privinul k sebe a náruživovo pobožkal.

– Ľúbim ťa, láska... – povedal tak, ako mu práve hovorilo srdce.

Zvonivo sa zasmiala. – Aj ja ťa ľúbim...

Po jej boku prežíval najkrajšie obdobie svojho života. A veril, že bude trvať naveky.

– Sebastián? Sebastián! – ozvalo sa tesne pri ňom. Otočil sa za hlasom a jeho nádherný sen sa premenil na nočnú moru. Stála tam Dominika. – Čo... čo tu robíš?

– A čo tu robíš ty?! – zamračil sa nepríjemne zaskočený. Túto ženu vôbec nechcel stretnúť. A už vôbec netúžil niečo jej vysvetľovať.

Dominika so šokovaným výrazom pozerala na Lenu. Tej sa oči naplnili slzami. Všetko pochopila. Vymanila sa zo Sebastiánovho náručia a rozbehla sa po pešej zóne preč.

Sebastián za ňou prekvapene pozeral, potom zúrivo pozrel na Dominiku.

– Vidíš, čo si spôsobil?!

– Ale...

Mávol rukou a rozbehol sa za Lenou.

– Lenka, Lenka!

Dobehol ju na parkovisku. – Lenka! Počkaj! – chytil ju za rameno a strhol k sebe. – Leni, no tak...

S plačom sa mu opierala o hrud'. Cítil, ako sa jej krehké telo chveje.

– Tíško, tíško...

– Kedy nám dá pokoj? Kedy nám dá konečne pokoj!

– Neboj sa, čochvíľa sa všetko vyrieši.

– Kedy, kedy?!

– Už čoskoro, – tíšil milovanú ženu vo svojom náručí.

– Tak veľmi ma to týra, tak nekonečne ma to ničí! – vzlykala Lena.

– Ja viem, viem! – bol na Dominiku neskutočne nahneváný. Musí všetko stále komplikovať?! – Tak už neplač. Ideme do toho obchodu?

Lena zavrtela plavou hlavou a utrela si oči. – Dnes už nie. Nemám náladu.

– Tak dobre, necháme nákupy na zajtra. Ideme domov, dobre?

I.

LENA

1.

Oprel sa o lakeť a pozrel na ženu ležiacu vedľa seba. Spala, krásnou tvárou otočená k nemu, s ľahko pootvorenými ústami.

Jemne ju pohladil po nahom tele. Mala ho nádherné, dokonale hladké s alabastrovo bielou pokožkou. Pobožkal jej rameno a prikryl tenkým paplónom.

Bol šťastný, bol nekonečne šťastný, že má túto ženu, že už je konečne jeho manželkou.

Privrel oči a zamyslel sa.

Lena bola jeho druhou manželkou.

Dominika, prvá manželka, bola jeho životným omylom. Vôbec sa k sebe nehodili. Ani nevedel, prečo si ju vlastne vzal. Vôbec ho nepriťahovala, nemala v sebe žiadnu ženskú jemnosť. Nemala nič, čo mal na žene rád a obdivoval. Okrem toho ho nemala rada a nepotrebovala ho.

Keď nad ňou premýšľal, akoby bol tých pár mesiacov pri nej v poblúznení mysle. Akoby ani rozumne neuvažoval a bez rozmyslu sa oženil so ženou, ktorú poriadne nepoznal. Našťastie, jeho manželstvo trvalo krátko. Niekoľko mesiacov po svadbe spoznal Lenu a akoby sa mu v zatemnenej hlave zázračne rozsvietilo. Uvedomil si, že svoju manželku vôbec nemá rád. A zistil, čo mu pri nej chýba. Vlastne všetko.

Všetko, čo mu pri prvej manželke chýbalo, nachádzal pri Lene.

Jemnosť, ženskosť, krásu... lásku...

Lenka bola jeho ideál, mala všetko, čo od ženy očakával. Milovala ho a obdivovala. A veľmi ho potrebovala. Aj preto, čo zažila.

Lenka bola ženou jeho života.

Potichu vstal a z malého baru vedľa postele vybral whisky. Nalial si a pomaly odpil. Znova pozrel na Lenu v posteli. Nemohol uveriť, že túto ženu má, že mu naozaj patrí... Bola hodná jeho lásky aj obdivu.

Prázdny pohár pokrútil medzi prstami.

Bol rád, že stretol Lenku a Dominiku opustil. Že sa rýchlo spamätal a svoju životnú chybu napravil.

2.

Skontroloval posledné maily a vypol počítač. Posunul papiere ku koncu stola a odfúkol si.

Konečne záver pracovného dňa. Pozrel na hodinky. Zasa príde domov neskoro. Hádám mu to nebude Lenka veľmi vyčítať.

Patril medzi manažérov v automobilovej firme a práce mal viac ako dosť. Ale bol spokojný. Aj s prácou, aj s výplatom. Hoci niekedy pracoval do noci.

Na dvere kancelárie ktosi zabúchal a dnu nakukol kolega Róbert.

– Hotovo?

– Ty si ešte tu?

– Ešte som niečo dorábal.

– Aj ja už končím a idem domov.

– Tak zajtra to platí? – žmurkol na Sebastiána Róbert. Hovoril o sobotňajšej opekačke u nich v záhrade, na ktorú pozval pár blízkych kolegov z práce. Aj s manželkami.

– Samozrejme. Prídeš aj s polovičkou?

– Jasné, tá ma samého nepustí.

– Tak fajn, teším sa.

Za Róbertom sa zatvorili dvere a on znova pozrel na hodinky. Na opekačku takmer zabudol, toľko mal roboty. Najradšej by sa dnes večer usadil s pivom v ruke pred televízor a vypustil na víkend z hlavy nielen prácu, ale aj kolegov. Ale dohoda je dohoda a pozvanie je pozvanie. A na zajtra sa začal tešiť. Bol to Lenkin nápad zorganizovať u nich doma stretnutie s kolegami z práce. Vraj to utužuje kolektív. Asi má pravdu, je to dobrá myšlienka. Je žena, má pre tieto veci cit. A Lenka vedela takéto veci aj dokonale zariadiť a zorganizovať. V tomto sa na svoju sladkú manželku mohol spoľahnúť.

Počasie im v sobotu vyšlo. Bolo teplé augustové popoludnie a na oblohe ani mráčika.

Sebastián postával pri grile, na ktorom prevracal šťavnaté kúsky mäsa a zeleninu. Podišiel k nemu Róbert a podal mu pohár s vínom. Štrngli si.

– Máš to tu pekné, – ukázal kolega na nový dom.

– Uhm, – prikývol Sebastián. Pochvala ho potešila. Pred niekoľkými týždňami kúpil dom ako novostavbu a ešte pred pár dňami sem s Lenkou sťahovali posledný nábytok.

– Kto vám robil záhradu?

Sebastián pozrel na záhony kvetov a kríkov a na veľký upravený trávnik, na ktorom posedávali jeho kolegovia s manželkami. Okolo nich sa vrtela Lena a s úsmevom ich ponúkala pitím a jedlom.

– Lenka má známeho architekta.

– Tvoja manželka je úžasná, – znova pochvalne povedal Róbert a pozrel na Lenu, ktorá sa práve zhovárala s jeho manželkou.

Sebastián sa nadul pýchou. Nepovedal nič, len sa posmial. Bol na svoju manželku hrdý a bol rád, keď mu ju ostatní závideli a chválili.

Róbert vzal drevené kliešte z tácie a pustil sa do obracania zeleniny.

– A čo tvoja prvá žena? Si s ňou v kontakte?

– Nie.

– Ostala bývať vo vašom byte?

– Áno, nechal som jej ho.

Dominike nechal byť a nejaké peniaze, aby nerobila problémy a súhlasila s bleskovým rozvodom. Chcel túto kapitolu života s ňou rýchlo uzavrieť a ísť ďalej po boku s Lenkou.

– Súhlasila s rozvodom bez problémov?

– Ak chcela byť, tak to musela urobiť, – povedal spokojne Sebastián a pozrel na kamaráta. – Pochopila, že v takejto situácii je lepšie vrátiť sa z kratšej cesty, všetko ukončiť a vyrovnať sa. Nech máme pokoj obaja. Aj ona.

– Tak to máš šťastie. Mám známeho, ktorý sa už dva roky nemôže rozviesť. Tá jeho mu robí stále problémy.

Sebastiána striaslo. – Aj ja som rád, že Dominika bola rozumná, – nevedel si ani predstaviť, že by sa jeho rozvod tak dlho naťahoval. Asi by sa vo formálnom zväzku s Dominikou udusil.

– Ale tam zasa bolo dieťa, to je pravda, – pokýval hlavou Róbert.

Sebastián hodil na steak trochu dlhší pohľad. – Ale my sme deti nemali.

– Tak preto to bolo rýchle.

– Asi preto.

Róberta mal ako spolupracovníka rád. Bol šikovný, mal nápady a dobre mu to páliło. Bol však aj veľký klebetník a rád o druhých vyzvedal. Ale v tejto chvíli mu to asi ani nemal za zlé. Bolo mu jedno, čo sa ho pri víne pýta. Aj keď nechápal, prečo ho to všetko zaujíma. On mal s Dominikou svoje záväzky vyrovnané a nechcel sa k tomu

vracať. Nech žije bez neho a nech je šťastná. On bol a to isté želal aj jej.

Róbert sa ho ešte niečo indiskrétno o jeho prvom manželstve spýtal, ale to sa už tváril, že nepočul. Nenápadne pokukával po svojej manželke a jej nádhernej postave. Hoci ich posledný hosť došiel len nedávno, už sa začínal tešiť, kedy všetci odídu a on ostane so svojou Lenkou doma sám...

3.

Počas porady mu zazvonil telefón. Ospravedlňujúco pozrel na kolegov, potom na mobil.

Neznáme číslo.

Vypol ho. Ešte začul, že mu prišli tri správy, ale nereflektoval.

Prečítal si ich, keď sa porada skončila.

Nazdar...

Čo, nemáš odvahu zdvihnúť mi?

Ja sa ešte ozvem...

Pokrútil hlavou a správy vymazal. Určite omyl.

Boli na večeri v neďalekej reštaurácii. Konečne si mohol dať pohár kvalitného vína. Ruka v ruke kráčali tmavým mestom domov.

– Nad čím premýšľaš? – spýtala sa ho Lena. – Si nejaký zadumaný...

– Idem na týždeň do Mníchova, – zovrel jej ruku. Milovaná Lenka, vždy vycíti, keď nad niečím premýšľa. A zaujíma ju, či ho niečo netrápi.

– Do Mníchova? – pozrela naňho.

– Áno, pracovne.

– Trápi ťa to?

– Ani nie, s pracovnými cestami pri svojej práci rátam. Je to nevyhnutné. Ale teraz sme mali veľa roboty, cítim sa vyčerpaný a ešte mám ísť na niekoľko dní preč... – obrátil si Lenu k sebe a vtisol jej na ústa vášnivý bozk. – Vôbec sa mi nechce ísť. Nechcem od teba odísť, budeš mi veľmi chýbať.

Lena ho objala. – Miláčik, veď je to len týždeň.

– Už teraz sa mi zdá, že to bude večnosť. Tak dlho bez teba! – vzdychol.

Roztopašne sa zasmiala.

– Budem ťa čakať. Budem rátat' dni, hodiny, minúty, kým sa mi vrátiš.

Pozrel jej do očí. Svetlo pouličných lúčok v nich vytváralo zvláštny lesk. A videl tam toľko lásky...

– Už som ti povedal, že ťa nekonečne milujem? – zašepkal.

– Povedz mi to ešte raz!

Hneď ako zabuchli za sebou dvere domu, začali zo seba strhávať šaty.

Lenine nohavičky skončili pri nohách postele.

– Milujem ťa, milujem ťa, milujem ťa! – šepkal dokola, keď objímal jej štíhle telo. – Lena, Lenka, Lenôčka! – jeho slová zanikli v divokej vášni.

Čo najtichšie zašiel do kuchyne po pohár vody. Napil sa, zasvietil v dome tlmené svetlá a poobzeral sa. V tejto chvíli mal pocit, že sa šťastím a spokojnosťou zblázni. Zatvoril oči a vychutnával si ich... Má nádhernú ženu, ktorú nado všetko miluje a ktorá miluje jeho, má dom, ktorý mu kolegovia závidia, má prácu, ktorá ho naplňuje a poskytuje mu luxus. Už skutočne nepotrebuje nič.

Toto šťastie bude trvať naveky. Nedovolí, aby to bolo inak. Pozhasínal a vrátil sa do spálne. Objal nahé telo milovanej manželky a zatvoril oči.

4.

Dni v Mníchove sa naozaj nekonečne vliekli. Hoci mal program od rána do večera, mal pocit, že je mimo domu nie týždeň, ale mesiac.

Za tých sedem dní s Lenkou takmer nehovoril. Keď mu volala, ešte bol na pracovnom stretnutí, a keď mal neskoro večer čas, mala už mobil vypnutý. A zrejme spala.

Čo ho však neprijemne prekvapilo, bolo niekoľko telefonátov z utajeného čísla. Dvakrát zdvihol, ale počul len čísi dych.

– Haló! Haló! – spýtal sa nervózne, keď tesne pred polnocou utajené číslo volalo znova.

Nič. Telefón zmlkol úplne.

Nahnevane pozeral na displej.

Cinkla mu správa. Potom ďalšia.

Si zvedavý, kto som?

Príde čas a dozvieš sa.

Ťukol na číslo, z ktorého mu prišla správa. Ak sa niekto pomýlil, povie mu to. Ak si z neho niekto robí žarty, pohrozí mu.

– Haló? Tu je Jedlík, kto je tam? – možno už jeho meno upozorní toho na druhej strane, že sa pomýlil. A snád' to bude stačiť, aby mu dal pokoj. – Haló? – vedel, že na druhej strane ten neznámy zdvihol. Počul jeho dych. – Počujete ma? Kto mi volá a píše?

Mobil sa vypol. Ale došla správa.

Ja.

Znova číslo vytočil. – Tu Jedlík. S kým hovorím? – spýtal sa nahnevane. – Potrebujete odo mňa niečo? Prečo mi voláte? – keď sa odpovede nedočkal, mobil vypol a odhodil ho nabok.

Cinkla správa.

Povedal si, že nebude reagovať, ale zvedavosť mu nedala. Načiahol sa za telefónom. Čo ak je to správa od Lenky?

Nie, nebola to správa od nej.

Včas sa dozvieš. Verím, že ťa to bude zaujímať.

Drzé správy vymazal.

Ahoj, miláčik, spiš?

Ak bude mať šťastie, Lenka spať nebude a mohli by si zavolať. Bolo by to fajn, zlepšilo by mu to náladu.

Čakal dvadsať minút, ale Lenka sa neozvala. Bolo neskoro, určite spala. A nechcel ju budiť zvonením.

Išiel spať aj on. Zajtra cestuje domov. Konečne. Tešil sa na Lenu ako blázon.

Doma hneď od dverí na ňu zakričal.

– Lenka! Lenka! Si doma?

Nebola. Trochu dúfal, že ho bude čakať, ale nezazlieval jej to. Veď nevedela, kedy presne sa vráti. Chcel ju prekva-piť, tak jej to neprezradil.

Zamieril do pracovne.

Obrovskú kyticu ruží dal na stôl, cestovnú tašku položil k stene a hodil sa do kresla.

Pošúchal si oči. Hoci sa domov nesmierne tešil, z posledných dní sa cítil unavený. A čudné telefonáty a správy, ktoré ho prenasledovali, mu tiež nepridali. V tejto chvíli ho bolela hlava a nemohol sa na nič sústrediť. Ani na to, aby sa rozhodol, či bude na Lenku len tak nečinne čakať, alebo jej zavola. No vedel, že keď sa objaví medzi dverami, na celú únavu zabudne a všetko bude zasa dobré. Dúfal, že ju červené ruže potešia. Kedy jeho krásna manželka príde?

Pozrel na hodiny na stole.

Prekvapene zdvihol obočie. Neboli tam.

V kresle sa narovnal a poobzeral sa po pracovni. Kde sú hodiny, ktoré si doniesol z New Yorku?

Mal k nim zvláštny vzťah. Keď tam letel na služobnú cestu, lietadlo malo nad oceánom poruchu. Muselo neplánovane pristáť. Našťastie, na pevnine. Vtedy si spomenul na modlitbu o strážnom anjelovi. V duchu si ju opakoval, kým sa nedostal aj s kufrom do hotela. Na ten strašný pocit strachu a bezmocnosti nikdy nezabudne. Tieto hodiny mu to vždy pripomenú. Aj to, že si má vážiť každý deň života...

Pohľad sa mu zastavil na polici veľkej knižnice. Vydýchol si. Boli tam.

Zazvonil mu mobil. Dychtivo ho vytiahol z vrečka. Usmieval sa. Určite Lenka. Ako vie, že je doma?! Alebo volá len preto, lebo sa ho nevie dočkať?

Ona to nebola. *Neznáme číslo*. Zlostne zaťal zuby. Zvažoval, či má zdvihnúť.

– Prosím? – napokon to urobil.

Nikto neodpovedal.

– Prosím? Haló? Dočerta, baví vás to? To vy mi vypisujete tie primitívne správy? Nemáte inú zábavu? Koľko máte rokov?!

Na druhej strane linky sa ako vždy nik nehlásil. Zložil. Už ho to začalo štváť. Už na omyl neveril. Nieкто si z neho

robí nechutné žarty. Vytočil číslo zo správ. Bolo nedostupné. Jasné, mohol si to domyslieť.

Pred domom zastavilo auto. Vstal a podišiel k oknu. Usmial sa.

Lenka. Konečne!

Rýchlo zaplatila a vystúpila z taxíka.

Veselo pobehla cez dvor a vošla do domu.

– Sebi? Sebastián! – skríkla do chodby. – Už si doma?

Haló!

– Áno, láska! – ozvalo sa z druhej časti domu. – Tu som!

– Kde?

– V pracovni.

Bez toho, aby sa vyzula, sa rozbehla do pracovne. Sebastián stál uprostred miestnosti a tvár mu rozžiaril široký úsmev.

– Ahoj! – objala ho okolo krku a vášnivo pobožkala.

– Ahoj, láska, – tuho ju objal a vdýchol jej vôňu. Tak mu chýbala!

– Konečne si doma! Miláčik...

– Veru, konečne... – hladil ju po chrbte.

– Kedy si prišiel?

– Asi pred hodinou.

– Prečo si mi nezavolať?

– Chcel som ťa prekvapiť.

– Podarilo sa ti to. Ideme sa najesť?

– Hm, niečo si varila? – Sebastiánovi zažiarili oči a začali sa mu zbíchať slinky. Pociťil hlad.

Brnkla mu po nose. – Dobre vieš, že varenie nie je moja parketa. Pýtam sa, či ideme niekam do podniku.

Potlačil sklamanie. Bol hladný, ale nechcelo sa mu nikam chodiť. Jedla v podnikoch mal za celý týždeň dosť.

– Aj ja som hladný, – na okamih dúfal, že ho Lenka pre-

kvapí a niečo pre neho pripraví na večeru doma. Ale nič to. Ved' pozná reštaurácie, kde dobre varia.

– Tak fajn! – zvolala Lena a chcela sa zvrtnúť.

– Počkaj, počkaj! – zovrel ju ešte tuhšie, aby mu z náručia neušla. – Kam sa tak ženieš?

– Prezliecť sa...

– A načo?

– Ideme sa najesť, nie? Povedal si, že si hladný! Ja tiež!

– To som síce povedal, ale...

– Ale?

– Som síce hladný, ale po niečom inom...

– A po čom? – šibalsky naňho zaškúlila manželka.

– Po tebe.

– Áno? A čo to znamená?

Otočil sa, vzal kyticu ruží a a podával jej ju.

– To je pre mňa? – zhíkla.

– Samozrejme, láska.

Lena si ponorila do ruží nos. – Sú nádherné... ďakujem, Sebi.

– Nádherná kytica pre nádhernú ženu, – vzal manželku aj s ružami do náručia. – Položím si ťa na posteľ, vyzlečiem a obložím ružami... – šepkal zastretým hlasom a mieril do spálne.

5.

Po vyše týždni vošiel do kancelárie. Hodil tašku do kresla a sadol si za stôl. Pošúchal si nevyspaté oči. Uškrnul sa. Dnes to bude mať ťažké. Unavený z Mníchova... dlhá noc s Lenkou... z náručia ju nepustil skoro do rána. A večeru im nakoniec priniesla donášková služba takmer do postele.

Ale nič to. V práci to zvládne. Energie má toľko, že nemusí spať ďalší týždeň.